

stuen. Moderen sad igen i Sofaen med dette Strikketøj, der voksede og voksede saa formaalsløst mellem hendes Hænder.

»Sæt dig lidt her hos mig, Jytte, og lad os tale lidt fornuftigt sammen. Jeg gav dig ikke det Brev at læse, fordi jeg mistænker dig. Men jeg synes, du skulde dog vide, hvad man siger om dig.«

»Det har jeg forstaaet, lille Mor! — Men jeg kan nu engang ikke bryde mig om, hvordan Folk snakker om mig. Sandheden er det dog aldrig.«

»Det vil jeg ikke disputere med dig om idag. Men der er en anden Ting. Du lovede mig forleden at være oprigtig imod mig. Har du holdt dit Løfte? ... Ja, du ser paa mig! Men jeg veed, at du ikke har det. Du var i Aftes sammen med Karsten From. Den Slags Ting kan du ikke skjule for mig. Jeg mærkede det i samme Øjeblik, du kom herind ... og forresten forstod jeg det allerede da du pludselig blev saa opsat paa at komme hen til den Koncert. I havde altsaa truffet en Aftale —.«

»Nej. Jeg traf Karsten From ved Udgangen, og det var ingen Aftale. Men forresten kom jeg netop herind for at snakke lidt med dig om den samme Ting. Jeg vil nemlig spørge dig, Mor, om du har noget imod, at Karsten From kommer her.«

»Her? Karsten From? ... Det kan du ikke mene, Jytte.«